

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/97/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6425201869
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6425201869.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobkyne: A. B. C., D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v F. G., H. XXX, prechodne bytom v I., J. H. XXXX/XX, zastúpenej právnym zástupcom PK law firm s.r.o., IČO: 54231191, so sídlom v Bratislave, Konventná č. 636/6, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Pavol Krajčírik, advokát a konateľ, proti žalovanému: A. G. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v K. L. C., E. D. M. H. XXX/XX, o nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 9C/24/2025-37 zo dňa 13.08.2025, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia (druhý výrok) a vo výroku o trovách konania (tretí výrok) potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým uznesením súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci uloženia zákazu žalovanému: a) priblížiť sa k maloletému G. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XXX (ďalej aj „maloletý“) na vzdialenosť menšiu ako 100 metrov, b) písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami kontaktovať maloletého (prvý výrok); vo zvyšnej časti návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (druhý výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal (tretí výrok).

1.2 V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze žalovaného priblížiť sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 100 metrov a v zákaze žalovaného písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami kontaktovať žalobkyňu; tiež v zákaze žalovaného priblížiť sa k maloletému na vzdialenosť menšiu ako 100 metrov a písomne, telefonicky, elektronickou komunikáciou alebo inými prostriedkami kontaktovať maloletého; návrh odôvodnila tým, že je bývalou manželkou žalovaného, maloletý je ich syn, ich manželstvo bolo právoplatne rozvedené; maloletý bol na čas po rozvoде zverený do osobnej starostlivosti žalobkyne; žalobkyňa bola pred rozvodom nútená opustiť spoločnú domácnosť (v roku 2018) v dôsledku fyzického útoku žalovaného; žalovanému bol uložený zákaz vstupu do nehnuteľnosti - rodinný dom s pozemkami nachádzajúci sa v okrese Žiar nad Hronom, na adrese trvalého pobytu žalobkyne, a to formou neodkladného opatrenia (uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 7C/23/2018 zo 14.08.2018) a následne aj rozhodnutím vo veci samej do právoplatného rozhodnutia v konaní o vyporiadanie BSM vedeného na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5C/7/2019; vlastníčkou predmetných nehnuteľností je žalobkyňa, žalobkyňa a maloletý sa počas týždňa zdržiavajú na adrese prechodného pobytu, kde mali po negatívnom správaní zo strany žalovaného ujsť; žalobkyňa v mieste prechodného pobytu pracuje a maloletý navštevuje školu;

maloletý podal na žalovaného trestné oznámenie, o čom bola spísaná zápisnica pod ČVS: ORP-530/X-VYS-B1-2025; maloletý mal pri podaní trestného oznámenia opísať jeho negatívne skúsenosti so žalovaným; žalovaný sa mal podľa výpovede maloletého voči nemu správať nemravným a nevhodným spôsobom; uviedol tiež, že žalovaný fyzicky napadol žalovanú a i voči nemu sa mal správať násilnícky; maloletý sa žalovaného bojí, pretože mal na neho kričať a maloletého i žalobkyňu mal prenasledovať; poukázal na situáciu, keď mal ísť do školy prírody, čo bolo oznámené aj žalovanému a deň na to, ako mal ísť do školy prírody, sa žalovaný vyskytol na miestach, kde sa mal nachádzať, čo je mu známe z príspevku žalovaného uverejneného na Facebooku; naposledy sa žalovaný stretol s maloletým v roku 2022; žalobkyňa zdôraznila, že maloletý sa nachádza v citlivom období adolescencie, ak by v tomto období utrpel psychickú alebo fyzickú traumu, môže to vážne ohroziť jeho vývin, keď bol zároveň svedkom násilného správania žalovaného voči žalobkyni; žalobkyňa uviedla, že vníma vážne nebezpečenstvo zo strany žalovaného pre ňu i pre maloletého, majú z neho strach, a to vzhľadom na doterajšie správanie žalovaného, najmä na skutočnosť, že maloletý podal na žalovaného trestné oznámenie; žalobkyňa dôvodila, že potrebuje ochranu bezpečia, telesnej a duševnej integrity rovnako ako maloletý, o maloletého sa stará, je vážne ohrozená vzhľadom na predchádzajúce konanie žalovaného voči nej i maloletému; existujú vážne dôvody domnievať sa, že obaja môžu utpieť ujmu po psychickej, ako aj telesnej stránke; v prípade vyhľadania ich osôb zo strany žalovaného, či kontaktu z jeho strany, jestvuje veľká pravdepodobnosť protiprávneho konania žalovaného, žalobkyňa i maloletý sú v neustálom strachu o svoju bezpečnosť; žalovaný zatiaľ nemá vedomosť o tom, že maloletý podal trestné oznámenie; žalobkyňa má dôvodnú obavu o život a zdravie seba i maloletého, pretože nevie, čoho bude žalovaný schopný, keď sa dozvie o podanom trestnom oznámení; je predpoklad, že žalobkyňa bude vo veci vypovedať ako svedok; žalobkyňa tak chce zabrániť žalovanému, aby jej či maloletému akýmkoľvek spôsobom ublížil, keď sa o podanom trestnom oznámení dozvie; nariadením neodkladného opatrenia tak bude podľa žalobkyne naplnená požiadavka ochrany jej života, zdravia a psychickej integrity, ako aj maloletého; v neposlednom rade žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že voči žalovanému sa vedie trestné konanie na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 4T/24/2025.

1.3 Súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie časť návrhu žalobkyne, ktorým žiada uložiť žalovanému zákaz priblížiť sa, komunikovať resp. akýmkoľvek spôsobom kontaktovať maloletého z dôvodu, že nejde o spor podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“), ale vec patrí do mimosporovej agendy podľa zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „C.m.p.“); ide o osobitný druh mimosporového konania v zmysle § 111 C.m.p., konanie o veciach starostlivosti súdu o maloletých, ktoré sa v zmysle časti 2. čl. I. písm. c. bodu 1 Rozvrhu práce Okresného súdu Žiar nad Hronom na rok 2025 a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské súdu zapisujú do súdneho registra „P“.

1.4 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zvyšok návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia nie je dôvodný, preto návrh žalobkyne zamietol; pokiaľ žalobkyňa v návrhu poukázala na skutočnosť, že maloletý podal na žalovaného trestné oznámenie, tak podanie trestného oznámenia nepreukazuje vinu žalovaného; platí prezumpcia neviny, žalovaný nebol právoplatne odsúdený za trestný čin, pre ktoré bolo podané trestné oznámenie maloletým; zároveň súd prvej inštancie zdôraznil, že nemá vedomosť o tom, že by žalovanému bolo v predmetnej veci vznesené obvinenie, pričom len samotné podanie trestného oznámenia nevníma ako hrozbu pre žalobkyňu; žalobkyňa odôvodňuje uloženie neodkladného opatrenia potenciálnou hrozbou, ktorá jej môže hroziť zo strany žalovaného, keď sa dozvie o trestnom oznámení, avšak žalobkyňa neosvedčila, že by v minulosti došlo zo strany žalovaného k fyzickému či psychickému násiliu voči nej a už vôbec nie, že by sa vyskytol od odstahovania žalobkyne a jej syna v roku 2018 medzi ňou a žalovaným incident; súd prvej inštancie uviedol, že nedisponuje právoplatným odsúdením žalovaného a už vôbec nie právoplatným odsúdením týkajúcim sa násilia žalovaného proti žalobkyni či maloletému; súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa nepredložila ani dôkazy o žiadnom priestupku žalovaného, ktorý by osvedčoval žalobkyňou uvádzané konanie žalovaného; pokiaľ ide o trestnú vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 4T/24/2025, kde v danej veci voči žalovanému bola podaná obžaloba pre trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej aj „Trestný zákon“), tak súd prvej inštancie uviedol, že toto konanie sa netýka násilia zo strany žalovaného; s poukazom na fotografie, ktoré žalobkyňa predložila, s modrinami na jej tele, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa neosvedčila, že k modrinám došlo v dôsledku konania žalovaného; pokiaľ by však aj osvedčila, že modriny spôsobil žalovaný, uplynulo od tohto obdobia, kedy podľa tvrdenia žalobkyne tieto

modriny boli spôsobené, 7 rokov, a k podobnému incidentu zo strany žalovaného v tomto smere odvtedy nedošlo; to, že žalobkyňa uviedla, že ich žalovaný v Bratislave raz vyhľadal, pričom sa mali vidieť len na diaľku a k osobnému stretnutiu nedošlo, nemožno podľa názoru súdu prvej inštancie vnímať ako ohrozenie či prenasledovanie žalobkyne či maloletého zo strany žalovaného, a to hlavne z dôvodu, že žalobkyňa má prechodný pobyt v Bratislave od novembra roku 2022, toho času takmer 3 roky, pričom majú so žalovaným spoločného syna a žalovaný nemal súdom uložený zákaz priblíženia sa; to, že žalobkyňa poukázala na to, že bol žalovaný počas obdobia cca 3 rokov 4 x v Bratislave, pričom žalobkyňu ani maloletého žalovaný nevyhľadal, ani nekontaktoval, tiež neosvedčuje podľa súdu prvej inštancie možnú hrozbu pre žalobkyňu zo strany žalovaného, či prenasledovanie žalovaným; súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalovaný má slobodu pohybu, nemá žiadnu súdom uloženú povinnosť zdržovať sa mimo Bratislavy, pričom je bežné, že ľudia navštevujú rôzne miesta a podujatia, kam idú napr. na vystúpenie, za športom a iné, a že opakovane sa na tieto miesta vracajú; súd prvej inštancie tak na základe návrhu žalobkyne a predložených dôkazov nemal osvedčenú potrebu neodkladnej úpravy pomerov, ohrozenie jej telesnej či duševnej integrity konaním žalovaného, preto dospel k záveru, že nie je potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi žalobkyňou a žalovaným; súd prvej inštancie zároveň nemal osvedčené ani to, že by sa k žalobkyňi žalovaný približoval alebo ju kontaktoval.

1.5 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 324 ods. 1 a 2, § 325 ods. 1 a 2 písm. g) a h), § 326 ods. 1 a 2, § 327, § 328 ods. 1 a 2, § 329 ods. 1 a 2 C.s.p.; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal; žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, avšak žiadne trovy konania mu v konaní nevznikli.

2.1 Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie dňa 29.08.2025 (č.l. 51-60 spisu); uznesenie napadla vo výroku o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšnej časti (druhý výrok), pričom z obsahu odvolania je zrejmé, že namietala, že jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); v podrobnostiach argumentovala, že:

(1) odôvodnenie napadnutého uznesenia nezodpovedá požiadavke riadneho a logického zdôvodnenia súdneho rozhodnutia; súd prvej inštancie v napadnutom uznesení uviedol odôvodnenie mimoriadne stručným spôsobom, so zameraním výlučne na prezumpciu neviny a časové hľadisko, ktoré žalobkyňi neumožňuje jednoznačne identifikovať konkrétne skutkové tvrdenia, na základe ktorých súd prvej inštancie rozhodol; takto formulované odôvodnenie fakticky znemožňuje, resp. podstatným spôsobom obmedzuje, žalobkyňi plnohodnotne a efektívne uplatniť svoje procesné práva a reagovať na skutkové a právne závery súdu prvej inštancie;

(2) žalobkyňa poukázala na rozhodovaciu prax ÚS SR vo vzťahu k povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov; podporne citovala z rozhodnutí ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 115/09, III. ÚS 486/2011, sp. zn. III. ÚS 209/04 a sp. zn. I. ÚS 236/06; uviedla, že ESLP opakovane uviedol, že „účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté“ (vid'. *Tatishvili v. Rusko*, *Suominen v. Fínsko*), pričom ESLP uviedol, že v odôvodnení súdneho rozhodnutia treba vždy uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti;

(3) na základe uvedeného skonštatovala, že odôvodnenie napadnutého uznesenia zreteľne ukazuje, že súd prvej inštancie nesprávne zameral svoju pozornosť na otázku trestnoprávnej viny, a to prostredníctvom aplikácie zásady prezumpcie neviny, namiesto toho, aby posudzoval vec v súlade s procesným štandardom osvedčenia dôvodnej obavy z hrozby násillia zo strany žalovaného; v konaní o nariadení neodkladného opatrenia nie je súd oprávnený ani povinný rozhodovať o vine alebo nevinne účastníka konania, ale výlučne o tom, či existujú také skutočnosti a okolnosti, ktoré odôvodňujú potrebu okamžitej a predbežnej ochrany práv navrhovateľa (§ 325 ods. 1 C.s.p.);

(4) napadnuté uznesenie označila žalobkyňa za arbitrárne, v priamom rozpore s požiadavkou efektívnej súdnej ochrany zakotvenou v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keď všeobecné súdy sú povinné zabezpečiť účinnú ochranu práv účastníkov, nie formalisticky či schematicky; súd nemôže pristupovať k jej podaniu len ako k „ďalšiemu v poradí“ a tým si zjednodušovať svoju rozhodovaciu činnosť; každé konanie, a to i v prípade opakovaných návrhov, musí byť posudzované individuálne a so zreteľom na jeho obsah, tvrdenia a predložené dôkazy; opakom by bolo popretie základného princípu právneho štátu a porušenie

práva na spravodlivý proces; ÚS SR opakovane zdôrazňuje, že rozhodnutia všeobecných súdov nesmú byť svojvoľné a musia byť výsledkom spravodlivého a nestranného posúdenia; ak sa súd obmedzí len na konštatovanie „neaktuálnosti“ dôkazov alebo na poukazovanie na početnosť súdnych sporov medzi účastníkmi, bez toho, aby riadne vyhodnotil ich relevanciu a obsah, ide o postup odporujúci princípu zákazu svojvoľie;

(5) navyše súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní úplne opomenul dôkazy predložené žalobkyňou, ktoré podľa jej názoru jednoznačne preukazujú dlhodobú traumatizáciu, psychické následky a reálnu obavu žalobkyne zo správania žalovaného; ignorovanie týchto dôkazov je nielen v rozpore so zásadou spravodlivého procesu a povinnosťou súdu hodnotiť dôkazy vo vzájomných súvislostiach (§ 191 C.s.p.), ale zároveň vedie k záveru, že súd prvej inštancie neposkytol žalobkyni účinnú ochranu pred hrozbou zásahu do jej základných práv, predovšetkým práva na ochranu telesnej a duševnej integrity, ako aj práva na súkromie a ľudskú dôstojnosť (čl. 16 a čl. 19 Ústavy SR);

(6) z vyššie uvedeného je ďalej zrejmé, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil podstatu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a namiesto prioritizácie preventívneho účelu tohto inštitútu nesprávne preniesol štandard dokazovania a hodnotenia dôkazov z trestného konania do civilného konania, čo je neakceptovateľné; judikatúra NS SR je ustálená v tom, že pri neodkladných opatreniach „postačuje osvedčenie základných skutočností, z ktorých možno vyvodiť nutnosť okamžitej ochrany“, pričom sa nevyžaduje úplný dôkazný štandard, aký je typický pre rozhodnutie vo veci samej; účelom neodkladného opatrenia je poskytnutie predbežnej a účinnej ochrany tam, kde hrozí nenahraditeľná alebo ťažko napravitelná ujma; nie je potrebné čakať, kým dôjde k priamemu útoku - účelom neodkladného opatrenia je preventívna ochrana pred potenciálnou ujmu; ESĽP v rozsudku Opuz v. Turkey (2009) skonštatoval, že štát má povinnosť konať preventívne, ak existuje reálne riziko násillia, a to aj vtedy, ak ešte nedošlo k novému incidentu;

(7) súd prvej inštancie svoje závery oprel predovšetkým o prezumpciu neviny a o časový odstup od incidentov násillia, ku ktorým došlo zo strany žalovaného voči žalobkyni; je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie nie je viazaný výsledkom trestného konania ani zásadou prezumpcie neviny v rozsahu, v akom sa uplatňuje v trestnom konaní; takýto postup nie je podľa názoru žalobkyne v súlade so zákonnými kritériami pre posúdenie dôvodnosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia; s prihliadnutím na účel konania o neodkladnom opatrení je možné poskytnúť ochranu právam navrhovateľa ešte v štádiu, keď neexistuje právoplatné rozhodnutie o vine alebo nevine; na nariadenie neodkladného opatrenia postačuje osvedčenie skutočností, z ktorých možno dôvodne usudzovať existenciu hrozby ujmy, nie ich úplné alebo nepochybne preukázanie ako v trestnom konaní; (8) ani časový odstup od prechádzajúcich incidentov násillia nemôže byť sám o sebe dôvodom na popretie existencie aktuálnej obavy; pre posúdenie návrhu žalobkyne je podstatné, či sa žalovaný svojim správaním, povahou a okolnosťami prípadu javí ako osoba, ktorá môže v blízkej budúcnosti ohroziť jej telesnú či psychickú integritu, pričom súd prvej inštancie mal vyhodnotiť nielen minulé incidenty, ale aj aktuálne správanie, komunikáciu a vyjadrenia žalovaného, ktoré má súd prvej inštancie ako také k dispozícii, z ktorých si vie o žalovanom urobiť obraz, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že medzi stranami tohto konania prebieha na okresnom súde viacero konaní;

(9) žalobkyňa v tomto smere zdôraznila, že má vážnu a dôvodnú obavu z budúceho správania žalovaného, osobitne v súvislosti s trestným oznámením maloletého; táto skutočnosť objektívne zvyšuje riziko negatívnej reakcie zo strany žalovaného a tým aj pravdepodobnosť, že dôjde k opätovnému ohrozeniu telesnej alebo psychickej integrity žalobkyne a maloletého; žalobkyňa opakovane uvádza, že žalovaný sa v minulosti dopúšťal fyzického a psychického násillia voči nej aj maloletému, čo preukazujú ňou predložené dôkazy; skutočnosť, že k fyzickému útoku došlo pred niekoľkými rokmi, neznižuje potrebu právnej ochrany, ak sa žalovaný naďalej správa spôsobom, ktorý v žalobkyni vyvoláva dôvodnú obavu a pretrvávajúci strach, alebo ak sa vyskytnú nové skutočnosti, ktoré objektívne môžu v žalovanom vyvolať reakciu, ktorá vzbudzuje obavu žalobkyne; pri rozhodovaní o návrhoch na nariadenie neodkladných opatrení v prípadoch domáceho násillia sa súd nemôže obmedziť na úzke právne formalizmy; musí komplexne zhodnotiť všetky relevantné okolnosti – predchádzajúce správanie žalovaného, subjektívny strach obeť, existenciu trestných oznámení, správy odborníkov a organizácii, ako aj najlepší záujem maloletého; súd prvej inštancie dôkaznú relevanciu predložených dôkazov neprimerane zoslabil a bezdôvodne ich označil za neaktuálne s poukazom na časový odstup od posledného fyzického útoku; takýto formalistický prístup je v rozpore so zásadou ochrany obeť domáceho násillia a s povinnosťou poskytovať účinnú, včasnú a preventívnu ochranu; žalobkyňa má za to, že hodnoverne osvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi ňou a žalovaným, a to z dôvodu, že žalovaný svojim konaním, ktoré možno charakterizovať ako psychické a fyzické násillie, zasahuje do jej telesnej a duševnej integrity, čím priamo ohrozuje jej ľudskú dôstojnosť a zasahuje aj do

jej súkromného a rodinného života (§ 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ďalej aj „Občiansky zákonník“; čl. 19 Ústavy SR);

(10) súd prvej inštancie nesprávne skonštatoval, že neexistuje dôkaz o tom, že by žalovaný kontaktoval alebo vyhľadával žalobkyňu; už samotná skutočnosť, že žalovaný sa opakovane zdržiaval v miestach, kde sa nachádza žalobkyňa alebo maloletý (škola v prírode), je dostatočným objektívnym indikátorom hrozby; navyše žalovaný zverejňoval tieto skutočnosti aj na sociálnej sieti (Facebook), čo zvyšuje pocit ohrozenia;

(11) na základe uvedeného tak možno podľa žalobkyne dospieť k záveru, že postup súdu prvej inštancie nebol správny; namiesto toho, aby súd prvej inštancie posudzoval existenciu dôvodnej obavy, aplikoval dôkazný štandard typický pre trestné konanie, a teda požadoval prakticky preukázanie viny konkrétnej osoby, čo je práve s ohľadom na prezumpciu neviny, neprípustné; takýto prístup je neprimeraný a nesúladný s účelom občianskeho právneho konania; nielenže odporuje účelu inštitútu neodkladného opatrenia, ale oslabuje ochranu základných práv žalobkyne, najmä jej práva na život, na ľudskú dôstojnosť a na ochranu telesnej a duševnej integrity; v civilnom konaní a osobitne v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa totiž nehodnotí vina alebo nevina účastníka konania, ale posudzuje sa iba existencia dôvodnej obavy a potreba preventívnej ochrany navrhovateľa;

(12) žalobkyňa zdôraznila, že s prihliadnutím na predložené dôkazy patrí do skupiny zraniteľných jedincov oprávnených na ochranu štátom, pretože na jej osobe bolo v minulosti páchané násilie a v súčasnosti má strach z ďalšieho násillia; Nariadenie EP a Rady (EÚ) č. 606/2013 o vzájomnom uznávaní ochranných opatrení v občianskych veciach uvádza, že ochranné opatrenia musia byť dostupné rýchlo a musia účinne chrániť pred akoukoľvek formou násillia alebo prenasledovania; žalobkyňa má práva na rovnako ochranu ako iné obeť v členských štátoch; napadnuté uznesenie je v priamom rozpore s uvedenými záväzkami, keď ochranu súd prvej inštancie odmietol s poukazom na časový odstup jednotlivých incidentov, hoci z doterajšieho správania žalovaného vyplýva, že ide o osobu s impulzívnymi a ťažko predvídateľnými reakciami, preto za situácie, keď sa žalovaný dozvie o podanom trestnom oznámení, nie je možné predvídať intenzitu jeho reakcie; existuje však reálne a významné riziko jej eskalácie; súd prvej inštancie zamietnutím návrhu ponechal žalobkyňu bez primeranej preventívnej ochrany a vystavil ju nedôvodnému riziku zásahu do jej duševnej a telesnej integrity;

(13) žalobkyňa v podanom odvolaní zdôraznila pozitívnu povinnosť štátnych orgánov zabezpečiť účinnú ochranu obetí domáceho násillia, a to aj preventívnymi opatreniami; súd prvej inštancie mal zohľadniť, že riziko opätovného násillia a tzv. reviktimizácie je v prípadoch domáceho násillia obzvlášť vysoké a preventívne opatrenia sú nevyhnutné práve z hľadiska prechádzania domáceho násillia; povinnosťou súdu je v takýchto prípadoch posudzovať nielen objektívne skutočnosti, ale aj subjektívny pocit strachu obeť, pokiaľ je tento podložený reálnymi okolnosťami prípadu a doterajším správaním žalovaného; súd prvej inštancie takúto povinnosť nesplnil, keď nevyhodnotil dôkazy v ich celku, podcenil dlhodobé následky násillia a nepriznal právnu relevanciu preukázanej obave žalobkyne zo správania žalovaného;

(14) súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia oddelil otázku ochrany maloletého a ochrany matky (žalobkyne), takýto postup je nesprávny; ochrana musí byť poskytnutá aj matke maloletého, len tak sa zachová a posilní účel neodkladného opatrenia; maloletý sa jasne vyjadril, že sa otca bojí a nechce s ním byť v kontakte; podľa čl. 3 Dohovor o právach dieťaťa a § 4 C.m.p. je súd povinný konať v najlepšom záujme dieťaťa; ak dieťa žije v strachu, je tým ohrozená aj psychická integrita matky, ktorá nesie výlučnú zodpovednosť za jeho ochranu; procesná separácia časti návrhu do osobitného konania neeliminuje materiálnu potrebu súbežnej ochrany osoby, ktorá maloletého výlučne opatruje a žije s ním; bez poskytnutia ochrany žalobkyne zostáva ochrana maloletého fakticky neúčinná, keďže priblíženie sa žalovaného k žalobkyne predstavuje aj priblíženie sa k dieťaťu; účelom navrhovaného opatrenia preto treba vykladať ako ochranu rodinnej jednotky, nie izolovaných jedincov; preto ak by bolo opatrenie obmedzené len na maloletého, vznikol by priestor na to, aby sa žalovaný priblížil k žalobkyne, čím by nepriamo ohrozil aj maloletého, ktorý je na matku naviazaný; tým by oslaboval a čiastočne negoval účel samotného zákazu priblíženia sa vo vzťahu k dieťaťu; ak by žalobkyňa zostala vystavená hrozbám zo strany žalovaného, bola by nútená žiť v stave neustálej obavy o seba a o dieťa, čo by priamo negatívne ovplyvňovalo jej schopnosť poskytovať maloletému nevyhnutnú psychickú istotu a pocit bezpečia, takýto stav by sa premietal aj do života maloletého a obmedzoval by jeho práva na riadnu rodičovskú starostlivosť; žalobkyňa preto navrhla, aby súd neposudzoval ochranu maloletého a žalobkyne oddelene, ale uložil ochranné opatrenie aj vo vzťahu k žalobkyne, a to s cieľom efektívne naplniť účel ochrany maloletého dieťaťa a zabezpečiť nedotknuteľnosť rodinného a domáceho prostredia, v ktorom maloletý žije; súd prvej inštancie túto prepojenosť absolútne ignoroval, posudzoval situáciu žalobkyne izolovane, čo je v rozpore s princípom jednotnej ochrany rodiny a najlepšieho záujmu dieťaťa;

(15) žalobkyňa doložila potvrdenie organizácie Aliancie žien Slovenska zo dňa 27.08.2025, ktorého klientkou je žalovaná od roku 2022, pričom uvedená organizácia poskytuje psychologickú pomoc jej, ako aj maloletému; z potvrdenia podľa názoru žalobkyne vyplýva, že existuje bezprostredná obava o bezpečnosť maloletého dieťaťa a potreba poskytnutia odbornej psychoterapeutickej starostlivosti; takéto odporúčanie štandardne indikuje prítomnosť psychickej ujmy a potrebu spracovania traumatických zážitkov, obnovy pocit bezpečia a stabilizácie psychiky dieťaťa; ide teda o okolnosti s vysokou mierou závažnosti, ktoré si vyžadujú preventívnu a ochrannú intervenciu; toto potvrdenie je podľa názoru žalobkyne relevantným dôkazom o tom, že ohrozenie sa netýka iba maloletého, ale aj žalobkyne samotnej, ktorá dieťa výlučne osobne opatruje; ak by sa žalovaný k dieťaťu priblížil, vystavil by aj matku rovnakému stresu a vážnemu riziku, pričom možné ohrozenie žalobkyne je priamo späté s ochranou dieťaťa a s jeho právom na bezpečné a stabilné rodinné prostredie;

(16) v neposlednom rade žalobkyňa uviedla, že žiadala mierne obmedzenia - zákaz priblíženia a zákaz kontaktovať, ktoré predstavujú menší zásah do práva žalovaného než riziká pre telesnú a duševnú integritu žalobkyne a sekundárne aj maloletého, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný s maloletým styk určený nemá; súd prvej inštancie sa s testom proporcionality nevysporiadal presvedčivo; namiesto toho akcentoval voľný pohyb žalovaného, hoci navrhované opatrenie nevylučuje jeho pohyb všeobecne, iba ho rozumne obmedzuje vzhľadom na konkrétne osoby a miesta;

(17) napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie navrhla v napadnutom výroku zmeniť tak, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k žalobkyňi odvolací súd vyhovie a žiadala tiež priznať nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 15.09.2025 (č.l. 75-103 spisu) k odvolaniu žalobkyne uviedol, že:

(1) nikdy fyzicky ani psychicky neublížil žalobkyňi a nikdy fyzicky ani psychicky neublížil maloletému, kategoricky odmieta obvinenie zo strany žalobkyne, resp. skutočnosti uvedené maloletým v trestnom oznámení; uviedol, že nebol viac ako 7 rokov v kontakte s maloletým a žalobkyňou;

(2) ďalej uviedol, že problémy so žalobkyňou začali v momente, keď podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na zverenie maloletého do jeho osobnej starostlivosti z dôvodu, že mu žalobkyňa neumožňovala akýkoľvek styk s maloletým napriek súdnym rozhodnutiam, ktoré ju k tomu zaväzovali; súd v tomto smere nariadil výkon súdneho rozhodnutia voči žalobkyňi; keď sa žalobkyňa dozvedela o podanom návrhu, podala na Okresnom riaditeľstve PZ v Žiari nad Hronom trestné oznámenie na jeho osobu za trestný čin sexuálneho zneužívania maloletého; okresný súd vzhľadom na uvedené trestné oznámenie zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaného žalovaným; v reakcii na uvedené žalovaný podal na žalobkyňu trestné oznámenie z podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia; následne podal na okresnom súde návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, kde žiadal o striedavú starostlivosť; súd v danej veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom z oblasti psychológie a psychiatrie; súd vybral znalca (resp. ústav) na návrh matky; dňa 10.05.2021 vypracovali odborníci z oblasti znalecký posudok, pričom v tom je uvedené, že: „A. G. C. je zo sexuologického hľadiska zdravý, silne maskulínny, heterosexuálny jedinec. Žiadne odchýlky vo funkčnom, či kvalitatívnom zmysle neboli u menovaného zistené.“; vo vzťahu k otázke, či trpí žalovaný sexuálnou deviáciou (napr. pedofiliou), ako otázke nasledujúcej na vyššie uvedenú odpoveď, znela odpoveď: „V zmysle vyššie uvedeného je predchádzajúca otázka bezpredmetná.“; okrem týchto uvedených záverov obsahoval znalecký posudok napr. aj vyjadrenie znalcov k maloletému a jeho vyjadreniam; v tomto smere chcel žalovaný upriamiť pozornosť na to, že po tom, čo podal voči žalobkyňi trestné oznámenie za krivú výpoveď, sa žalobkyňa v inom konaní ohľadne starostlivosti o maloletého a to ich bolo dosť, nezmienuje o sexuálnom zneužívaní zo strany žalovaného, keďže jej obvinenie bolo vymyslené a účelové; žalovaný v odvolacom konaní predložil kópiu Znaleckého posudku č. 77/2020 (predloženého Okresnému súdu Žiar nad Hronom dňa 18.05.2021) vypracovaného N. O. J. H. P. O. Q. O., spol. R. D., toho času sídlom S. I. X, XXX XX L. J., IČO: XXX XXX XX, zapísaného toho času v Zozname znalcov, tlmočníkov a predkladateľov MS SR pod EČ: 900 021;

(3) podotkol, že predošlé trestné stíhanie, ktoré bolo voči nemu vedené na podklade obdobného trestného oznámenia, avšak podaného žalobkyňou, bolo zastavené (dňa 29.10.2021) a voči žalobkyňi bolo vyšetrovateľom OR PZ OKP Žiar nad Hronom vznesené obvinenie pre trestný čin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 TZ dňa 26.01.2022; v danej trestnej veci bol vydaný právoplatný trestný rozkaz, žalovaná bola odsúdená a bol jej uložený peňažný trest; žalovaný v odvolacom konaní predložil kópiu trestného rozkazu z 26.05.2025 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5T/35/2025;

(4) poukázal na skutočnosť, že voči žalobkyňi z dôvodu, že nerešpektuje dlhé roky rozhodnutie súdu a neumožňuje mu styk s maloletým, bolo vznesené obvinenie OR PZ Žiar nad Hronom pre pokračujúci

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 ods. 1 TZ; od tohto momentu vytýčil Okresný súd Žiar nad Hronom viacero pojednávaní, ktoré žalobkyňa svojím konaním marí; existuje priama súvislosť medzi žalobkyňou podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia a obvineným vzneseným voči jej osobe; žalobkyňa plánuje na súde poukázať, že nemohla dodržiavať súdne nariadenia, lebo maloletý bol podľa nej sexuálne zneužívaný, o čom svedčí jeho trestné oznámenie, čo by ju nepriamo zbavovalo viny; keďže žalobkyňa už bola uznaná vinou pre trestný čin krivého obvinenia, tak tento raz zneužila na svoj cieľ maloletého, pretože vie, že ten nemôže byť za vec trestne stíhaný; žalovaný v odvolacím konaní predložil kópiu obžaloby z 01.04.2022 podanú voči žalobkyňi námestníčkou okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom pod č. 2 Pv 333/19/6613-63, EEČ: 2-52-572-2022;

(5) pokiaľ žalobkyňa uvádza, že maloletého a ju psychicky traumatizuje, že sa zdržiava na miestach, kde sa zdržiavajú oni, ako vníma vážne nebezpečenstvo z jeho strany, keď sa dozvie o trestnom oznámení a žiada o ochranu telesnej a duševnej integrity, tak uviedol, že od roku 2018 (od rozvodu) nie je so žalobkyňou ani s maloletým v kontakte; naopak, je to práve žalobkyňa, ktorá neustále podáva trestné oznámenia na jeho osobu, neustále „stalkuje“ (prenasleduje) jeho život, čo osvedčuje aj skutočnosť, že v návrhu popisuje skutočnosti zo sociálnej siete Facebook, o tom, kde bol, kde sa nachádzal; žalobkyňa mu nedá pokoj a viac ako 7 rokov mu spôsobuje psychickú traumu; návrh žalobkyne označil za účelový, vykresľuje ho v najhoršom zmysle ako netvora, avšak ide o len klamstvá a ohováranie, pošpinenie jeho dobrého mena;

(6) žalovaný navrhol, aby odvolací súd „odmietol odvolanie žalobkyne, prípadne zamietol odvolanie ako nedôvodné“; žiadal tiež, aby odvolací súd „zamietol“ napadnuté uznesenie „o vylúčení na samostatné konanie v bode a) a b) uznesenia.“.

2.3 Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne doručil odvolací súd právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 17.09.2025 na vedomie; žalobkyňa v odvolacej replike zo dňa 23.09.2025 prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že trvá na podanom odvolaní; označila vyjadrenie žalovaného za vnútorne rozporné, keď na jednej strane žalovaný tvrdí, že ho podaným trestným oznámením žalobkyňa znevýhodňovala, no zároveň uvádza, že sa v súdnych konaniach k trestnému oznámeniu nevyjadrovala; uviedla, že skutočnosť, že žalovaný popiera skutky domáceho násillia, sama o sebe neznamená, že k nim nemohlo dôjsť; žalovaný sa bezprostredne po podaní návrhu na rozvod manželstva dopúšťal verbálnych útokov proti žalobkyňi, keď jej opakovane kričal, že ju „zničí“, že „skončí na ulici“, že jej „vezme dieťa“ a že z nej „urobí psychicky chorú“; obdobný obsah žalovaný prezentuje aj vo svojom vyjadrení, čím fakticky potvrdzuje, že uvedené výroky používal už na začiatku rozvodového konania; civilné konanie o neodkladnom opatrení neslúži na určenie viny alebo nevinu, ale na posúdenie existencie dôvodnej obavy na strane žalobkyne a jej maloletého dieťaťa a potreby ich ochrany; žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza viaceré nepresnosti, ktoré oslabujú dôveryhodnosť jeho tvrdení - napr. nepresne uvádza dátum podania trestného oznámenia (04.03.2020 namiesto 06.03.2020) za krivé obvinenie; to svedčí o jeho tendencii manipulovať s faktami; žalovaný vo svojom vyjadrení sám potvrdil, že nie je v kontakte so žalobkyňou ani s maloletým dieťaťom, nemôže mu tak byť na ujmu nariadenie zákazu priblíženie sa k žalobkyňi a maloletému; žalovaná zdôraznila, že v priebehu vyšetrovania, ktoré žalovaný opisuje, došlo k úniku údajov z trestného spisu, čo potvrdzuje vyjadrenie dozorcujúcej prokurátorky zo dňa 21.12.2018 k žiadosti o preskúmanie postupu policajta vo veci vedenej prokuratúrou pod č. 1 Pv 23/18/6613-44; žalovaná tiež opakovane namietala neprípustný zásah žalovaného do priebehu znaleckého dokazovania; počas rozvodového pojednávania žalovaný výslovne uviedol, že má vedomosť o nariadení znaleckého skúmania psychického stavu žalobkyne a že v konkrétnom zariadení konzultoval jej duševný stav s odborníkom; napriek tomu však vyšetrovateľ vydal pokyn na vykonanie znaleckého skúmania psychického stavu žalobkyne práve v tomto zariadení; žalovaný nemal právo nahliadať do vyšetrovacieho spisu, mohol sa cez svoje možné kontakty dostať k týmto informáciám; tieto skutočnosti boli predmetom opakovaných sťažností a námietok zaujatosti zo strany žalobkyne, ktoré boli riadne predkladané orgánom činným v trestnom konaní a príslušnému súdu; žalobkyňa z vyššie uvedených dôvodov odmietala podstúpiť znalecké skúmanie jej duševného stavu; vo vzťahu k Znaleckému posudku č. 77/2020 žalobkyňa produkovala „stopy nahrávok z vypočutia znalca na súdnom pojednávaní spis. zn.: 19P/14/2020 (...)“, na ktoré poukázala; konanie v trestnej veci krivého obvinenia a konanie v trestnej veci marenia výkonu úradného rozhodnutia doposiaľ neboli právoplatne skončené; záverom uviedla, že spolu s vyjadrením žalovaného k odvolaniu jej boli doručené aj žalovaným predložené listiny, pričom jedna z nich jej nebola doručená riadne a nie je zrejmé, či tento dokument v takomto stave zaslal súdu žalovaný, alebo ide o chybu preposielania dokumentu; žalovaná tak nemala možnosť sa k tejto prílohe podania žalovaného vyjadriť.

3.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobkyne podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (druhý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

3.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

3.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.1 Odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobkyne ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie a v tejto súvislosti udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v celom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie dospel k správnym zisteniam ohľadne nesplnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, pri rozhodovaní aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.2.1 Žalobkyňa v podanom odvolaní z hľadiska porušenia práva na spravodlivý proces namietala nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého uznesenia; odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a predloženého spisu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nie je nepreskúmateľné; je dostatočné zrejme, z ktorých skutočností a dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, akými úvahami sa riadil a k akým záverom dospel; odôvodnenie napadnutého uznesenia má náležitosti vyžadované zákonom pre riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia; súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť; z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na druhej strane; argumentácia súdu prvej inštancie je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné; odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov; neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi; nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie dôkazov, skutkových tvrdení strán sporu, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného návrhu; právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, vrátane ich dôvodov a námietok; pri posudzovaní súdneho rozhodnutia je dôležitým kritériom z hľadiska jeho preskúmateľnosti možnosť strany sporu uplatniť (procesné) práva, ktoré sú jej zákonom priznané; ďalším kritériom je možnosť odvolacieho súdu preskúmať vecnú správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie v prípade riadneho uplatnenia opravného prostriedku oprávnenou osobou; odvolací súd má za to, že odôvodnenie napadnutého uznesenia umožňovalo žalobkyni uplatniť riadny opravný prostriedok - odvolanie, jej procesné právo, ako to vyplýva z obsahu podaného odvolania; žalobkyňa uplatnila aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., namietala konkrétne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie; zároveň odvolací súd dospel k záveru o možnosti odvolacieho prieskumu vecnej správnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie;

4.2.2 odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie výlučne na princípe prezumpcie neviný a časovom hľadisku, ako v podanom odvolaní uvádza žalobkyňa; súd prvej inštancie

v napadnutom uznesení skonštatoval, že na podklade dôkazov predložených do konania žalobkyňou nemal za osvedčené tvrdenie žalovanej, že by v minulosti alebo po odsťahovaní žalobkyne zo spoločnej domácnosti, došlo zo strany žalovaného k fyzickému či psychickému násiliu voči žalobkyňi; v tomto smere súd prvej inštancie dodal, že uvedená skutočnosť nie je preukázaná ani napr. tým, že by bol žalovaný odsúdený za trestný čin týkajúci sa fyzického či psychického násillia žalovaného voči žalobkyňi či maloletému, prípadne že takúto skutočnosť neosvedčuje ani to, že by bol za takéto konanie žalovaný priestupkovo postihnutý; dodal, že takéto konanie nepreukazuje ani to, že sa voči nemu vedie trestné stíhanie pre trestný čin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, nakoľko uvedené konanie po skutkovej strane nemá nič spoločné so žalobkyňou tvrdeným fyzickým a psychickým násillím; čo sa žalobkyňou predložených fotografií týka, tu súd prvej inštancie skonštatoval, že tie neosvedčujú žalobkyňou tvrdené skutočnosti, pretože hodnoverne neosvedčujú to, že zranenia žalobkyňi spôsobil žalovaný; nakoniec za osvedčenú nemal súd prvej inštancie ani skutočnosť, že by žalovaný prenasledoval, prípadne sa kontaktoval alebo približoval k žalobkyňi; len samotnú skutočnosť, že maloletý podal trestné oznámenie na žalovaného nepovažoval súd prvej inštancie za dostatočnú z hľadiska osvedčenia hrozby zo strany žalovaného voči žalobkyňi; súd prvej inštancie sa tak bezpochyby zameril na preukázanie osvedčenia dôvodnej obavy z hrozby násillia zo strany žalovaného, neposudzoval vinu či nevinu žalovaného, pričom dospel k záveru, že v danom prípade žalobkyňa neosvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov; odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 326 ods. 1 C.s.p. síce priamo neukladá navrhovateľovi povinnosť označiť dôkazy vo vzťahu k vlastným skutkovým tvrdeniam, avšak táto povinnosť vyplýva z aplikácie ustanovenia § 132 ods. 1 a 3 C.s.p. v rámci všeobecných náležitostí návrhu; k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak musia byť pripojené listiny, na ktoré sa navrhovateľ odvoláva; listinné dôkazy majú pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osobitný význam, keďže súd nevykonáva plnohodnotné dokazovanie a rozhoduje spravidla bez pojednávania a bez výsluchu strán (§ 329 ods. 1 C.s.p.); s poukazom na uvedené je navrhovateľ zo zákona povinný hodnoverne osvedčiť dôvodnosť a trvácnosť nároku, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana; súd nemôže nariadiť neodkladné opatrenie, ak navrhovateľ rozhodujúce skutočnosti neosvedčí, keďže predbežná ochrana neodôvodneného nároku je v rozpore s podstatou a účelom tohto inštitútu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1248-1249);

4.2.3 k arbitrárnosti rozhodnutia Ústavný súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27.01.2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách; procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlads medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012); z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03); o zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 105/03, I. ÚS 301/03; porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 9Cdo/106/2023); pokiaľ žalobkyňa v podanom odvolaní namietala arbitrárnosť (svojvoľnosť) napadnutého uznesenia, tak odvolací súd uvádza, že iba všeobecne, neuviedla podľa názoru odvolacieho súdu konkrétne a relevantné dôvody, v ktorých videla arbitrárnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie; odvolací súd však uvádza, že po preskúmaní napadnutého uznesenia a procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia nezistil svojvoľnosť pri rozhodovaní súdu prvej inštancie; súd prvej inštancie neinterpretoval aplikované ustanovenia, ani tie vyslovene neaplikoval v rozpore s ich účelom, podstatou alebo zmyslom; súd prvej inštancie neinterpretoval a neaplikoval právne predpisy ani v priamom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; žalobkyňa v tomto smere ustálenú rozhodovaciu prax v podanom odvolaní netvrdila; dôvody, na základe ktorých dospel súd prvej inštancie k záverom uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia, nie sú v extrémnom

rozpore s princípmi spravodlivosti, ako ani so zásadami formálnej či právnej logiky, sú konzistentné a koherentné, teda nie sú ani protirečivé;

4.2.4 vzhľadom na uvedené potom odvolací súd odvoláciu argumentáciu žalobkyne podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p nepovažuje za dôvodnú.

4.3.1 Podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy pomerov, by bolo právo strany ohrozené; z charakteru neodkladného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením súd nemusí zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený pre dokazovanie; je však nevyhnutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana; návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nie je dôvodný najmä vtedy, ak potreba dočasnej úpravy vzťahov strán nie je naliehavá a strana dostatočne neosvedčí bezprostredné ohrozenie práva, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana alebo svoju obavu o ohrozenie exekúcie; iba samotná domnienka ohrozenia práva alebo domnienka možnosti ohrozenia exekúcie nemôže byť dôvodom na nariadenie neodkladného opatrenia; z vyššie uvedených hľadísk posudzoval vec aj odvolací súd; žalobkyňa v odvolaní uvádza, že pre účinnosť neodkladného opatrenia v prípade zákazu priblíženia sa a komunikácie otca s dieťaťom je nutné aj napriek separácii návrhov na nariadenie neodkladných opatrení (v dôsledku vylúčenia časti návrhu týkajúceho sa maloletého na samostatné konanie) vzťahnúť ochranu poskytovanú maloletému aj na matku maloletého dieťa, ktorá má dieťa v osobnej starostlivosti; v opačnom prípade by sa oslabovalo a čiastočne negovalo pôsobenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k maloletému; to však podľa názoru odvolacieho súdu s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, by bolo možné ochranu poskytnutú dieťaťu vzťahnúť aj na žalobkyňu v prípade, ak by poručenský súd už právoplatne rozhodol o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia týkajúceho sa zákazu priblíženia a komunikácie vo vzťahu k maloletému, resp. vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k dieťaťu; o vylúčení návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zároveň právoplatne rozhodnuté do času vydania napadnutého uznesenia súdom prvej inštancie nebolo a odvolací súd je viazaný stavom veci v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 C.s.p.);

4.3.2 po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia, podaného odvolania a ostatného obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia podľa návrhu žalobkyne; aj podľa odvolacieho súdu žalobkyňa svojimi skutkovými tvrdeniami, predloženou fotodokumentáciou a ostatnými listinnými dôkazmi neosvedčila svoje rozhodujúce skutkové tvrdenie, že by žalovaný svojim konaním ohrozoval alebo mohol ohroziť jej život, zdravie alebo psychickú integritu; odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa neosvedčila skutočnosti ohľadne toho, že by sa žalovaný ku nej približoval, či ju kontaktoval; v konaní ani podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa neosvedčila skutočnosť, že ju žalovaný či už fyzicky a/alebo psychicky napadol; fotodokumentácia, ktorú žalobkyňa predložila do konania neosvedčuje násilné konanie zo strany žalovaného, pretože z nich nevyplýva, akým spôsobom, prípadne kto, spôsobil žalovanej zranenia, ktoré sú vyobrazené na predmetných fotografiách; pokiaľ ide o potvrdenia organizácie Aliancia žien zo dňa 25.11.2023 a zo dňa 30.01.2023 (č.l. 25 spisu a č.l. 26 spisu), tie podľa názoru odvolacieho súdu takisto hodnoverne neosvedčujú žalobkyňou tvrdenú skutočnosť, že ju žalovaný v minulosti vystavil fyzickému či psychickému násiliu; informácie uvedené v týchto potvrdeniach podľa ich obsahu vyplývajú „zo správ E. T. z roku 2018 a 2019 (...) - aj zo správy O. O. z roku 2019“; predmetné správy však žalobkyňa do konania nepredložila, prípadne ich neoznačila; nie je tak zrejmé, či skutočnosti, ktoré sú v potvrdeniach uvedené predstavujú objektívnu realitu alebo výlučne subjektívne závery vyhotoviteľa potvrdení, ktorý vyhodnotil informácie zo správ E. T. a O. O. tak, ako je uvedené v potvrdeniach; preto podľa názoru odvolacieho súdu potvrdenia organizácie Aliancia žien objektívne a hodnoverne neosvedčujú žalobkyňou tvrdené skutočnosti; odvolací súd neprihliadol na potvrdenie vyhotovené organizáciou Aliancia žien k 27.08.2025, nakoľko ide o skutočnosť, ktorá nastala po rozhodnutí súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 C.s.p.); je síce pravdou, že v zmysle rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 26P/98/2018 mala žalovaná trpieť tzv. Štokholmským syndrómom a posttraumatickým syndróm (č.l. 14/2 spisu), ale z uvedeného rozhodnutia zároveň vyplýva, že nejde o záver prijatý na podklade znaleckého dokazovania znalcom z príslušného odboru a odvetvia, pričom z tohto rozhodnutia výslovne nevyplýva, z akých konkrétnych dôvodov mala žalovaná uvedenými psychologickými fenoménmi trpieť; s poukazom na tvrdené okolnosti a vyššie uvedené skutočnosti by tak relevantným spôsobom žalobkyňou tvrdené fyzické či psychické násilie žalovaného voči jej osobe hodnoverne osvedčovalo najmä právoplatné odsúdenie, prípadne sankcionovanie žalovaného za priestupok týkajúci sa násilia; odvolací súd však v tomto smere súhlasí so záverom súdom prvej

inštancie, že súd nedisponoval v čase rozhodovania žiadnym právoplatným odsúdením žalovaného týkajúcim sa fyzického či psychického násillia, najmä teda nie voči žalobkyni; ani tvrdenie žalobkyne uvedené v odvolacej replike, že žalovaný mal voči nej konať násilne (psychicky) pred rozvodom na veci nič nemení, pretože ide výlučne o skutkové tvrdenia žalovanej, ktoré objektívne a hodnoverne neboli osvedčené, pričom v konaní pred súdom prvej inštancie neboli tieto (konkrétne) skutočnosti ani tvrdené; zároveň má odvolací súd za to, že vyjadrenie žalovaného k odvolaniu túto skutočnosť takisto hodnoverne neosvedčuje, keď z obsahu vyjadrenia žalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nevyplývajú také vyjadrenia, ktoré by svedčili psychickému násilliu žalovaného voči žalobkyni;

4.3.3 v tomto smere síce z predložených dôkazov vyplýva, že v trestnej veci vedenej na OR PZ Žiar nad Hronom pod ČVS: ORP-270/1-VYS-ZH-2018 bolo na podklade trestného oznámenia dňa 04.07.2018 začaté trestné stíhanie vo veci zločinu týranie blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, avšak nie je zrejmé, komu a či vôbec bolo v tejto trestnej veci vznesené obvinenie; uvedené preto taktiež neosvedčuje žalobkyňou tvrdené násilné konanie žalobcu; do konania tak nebol ani v odvolacom konaní predložený dôkaz, ktorý by hodnoverne osvedčoval tvrdenie žalobkyne, že žalovaný vôbec niekedy konal či už voči nej alebo inej osobe násilne; nad rámec skutočností, ktoré uviedol v odôvodnení napadnutého uznesenia aj súd prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že zo Znaleckého posudku č. 77/2020, predloženého do odvolacieho konania žalovaným, celkom jednoznačne vyplýva, že hoci sa žalovaný vyznačuje impulzívnym konaním s menej kontrolovanými reakciami, pohotovosť k agresívnemu správaniu (konaniu) nemá, sú u neho dostatočne rozvinuté kompenzačné mechanizmy voči agresívnemu konaniu (č.l. 88 spisu); odvolací súd vzhľadom na skutočnosť uvedené v odvolacej replike žalobkyňou, týkajúce sa sťažnosti žalobkyne ohľadne nesprávneho postupu vyšetrovateľa v trestnej veci, resp. toho, že žalovaný mal nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu v trestnej veci a námietkam voči zaujatosti znalca, avšak uvádza, že žalobkyňa hodnovernosť odborných záverov vyplývajúcich zo znaleckého posudku účinne nepoprela; ani uvedené tvrdenia žalovaná neosvedčila, keď síce mohla opakovane podávať (rôzne) sťažnosti a námietky voči zaujatosti znalca, ale zároveň nepredložila spoločne s odvolacou replikou rozhodnutie, ktorým by príslušný orgán jej sťažnosti, prípadne námietke zaujatosti znalca vyhovel; odvolací súd preto nemá dôvod pochybovať o objektívnosti a odbornosti záverov vyplývajúcich z predmetného znaleckého posudku; žalobkyňa síce osvedčila, že Okresná prokuratúra Žiar nad Hronom podala na žalovaného obžalobu pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, skutková podstata uvedeného trestného činu, upravená v osobitnej časti, však nemá po skutkovej stránke nič spoločné s návrhom žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia; neosvedčuje násillie ani hrozbu ohrozenia života, zdravie či telesnej integrity žalobkyne; po skutkovej stránke pre naplnenie skutkovej podstaty daného trestného činu predpokladá predloženie dôkazu, o ktorom osoba vie, že je sfaľovaný alebo pozmenený, na účel použiť ho ako pravý, a v to v konaní pred súdom alebo v trestnom konaní;

4.3.4 odvolací súd prihliadol aj na obsah Zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 01.08.2025, z ktorého vyplýva, že maloletý v rámci výsluchu uviedol, že bol v roku 2018 svedkom násilného správania žalovaného voči žalobkyni a že aj voči nemu žalovaný konal násilne, že sa žalovaného bojí; v tomto smere podľa odvolacieho súdu nemožno vychádzať len zo skutočností uvedených v zápisnici z trestného oznámenia podaného maloletým, pretože objektívne nesvedčia o vzťahoch medzi žalovaným a žalobkyňou; v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo osvedčené, že by žalovanému v danej trestnej veci bolo vznesené obvinenie; zároveň okolnosti prípadu nasvedčujú tomu, že žalovaná má výlučne subjektívny strach o svoj život, zdravie a psychickú integritu zo strany žalovaného; aj s prihliadnutím na obsah Znaleckého posudku č. 77/2020 nemožno považovať trestné oznámenie podané maloletým za dôkaz objektívne osvedčujúci dôvodnosť základu nároku žalobkyne; v znaleckom posudku je uvedené, že: „Nie je možné sa od maloletého objektívne dozvedieť aký mal vzťah s otcom pokiaľ fungovali ako rodina spolu, na druhej strane, ale získané výsledky ukazujú, že strach z otca nemá, resp. ho určite nemá taký, ako ho popisoval on, resp. ako ho popisovala matka.. Ako už bolo uvedené vyššie, maloletý podrobne a pokojne popisoval, aký je otec zlý, čo robil zlé jemu a čo matke, hovoril veľmi často „my“ (t.j. on a matka) a pod.. Uvedené skutočnosti skúsenosti, ako aj psychologické logiky jednoznačne poukazujú na to, že maloletý je pod silný vplyvom matky a prezentuje vnímané a zažité okolnosti tak ako ich prezentuje matka, resp. možno tak ako si myslí, že by si matka želala, aby ich prezentoval.. Maloletý prezentuje k rodičom výrazne „čierno – biely“ vzťah.. Voči matke vyjadruje blízkosť, podporu. Voči otcovi vyjadruje odmietanie, popisuje ho ako „zlého otca.“ Vyjadruje silný strach z neho.. Tento obraz „zlého otca“ však nie je jeho vlastný, nemá ho zažitý.. Za bezpečných okolností je nepredstaviteľné, aby cca 10 ročné dieťa malo z otca taký strach, že by sa bálo ho čo len vidieť aj keď tam je jeho matka a ešte aj ďalšia podporná osoba (znalec..). Aby sa dieťa takto skutočne bálo, to by musel tento otec (expresívne povedané) páchať dlhodobou vážnou násilliu (zverstvá) voči dieťaťu, resp.

v jeho prítomnosti aj voči matke.. Toto určite nie je tento prípad..“; odvolací súd v tomto smere nemá dôvod pochybovať o dôveryhodnosti obsahu znaleckého posudku; žalobkyňa síce v odvolacej replike poukazuje na viacero pasáží z výsluchu znalca vykonanom na pojednávaní v inej súdnej veci, kde znalec napr. k otázke fyzických útokov mal uviesť, že: „On medzi vami konflikty zažil, už ich nezažíva, preto je v menšej tenzii.“, avšak konflikt nemožno vnímať automaticky v rovine útoku na fyzickú, či psychickú integritu fyzickej osoby, pretože uvedený pojem možno vnímať aj v rovine slovnej dišputy, polemiky v zmysle slova ostrejšej výmeny názorov medzi dvoma fyzickými osobami, teda automaticky nevedie k záveru o násilí; znalec mal ďalej uviesť: „otca zatracoval, či k tomu mal objektívne dôvody, kto ho škrtil to ja nebudem riešiť“, v podstate svedčí iba o tom, že maloletý nemá pozitívny vzťah k žalovanému, ale z odpovede znalca vyplýva, že mu nie je zrejmé, či mal na to maloletý objektívne dôvody, prípadne kto a či vôbec ho „škrtil“; znalec navyše pri výsluchu jasne uviedol k otázke týkajúcej sa vyšetrenia žalovaného E. Q., O.: „on len napísal na moju žiadosť do záverov, že u otca žiadnu patológiu nenašiel. Či to bolo, či nebolo to neviem určiť, lebo otec to naprosto popiera“, z čoho odvolaciemu súdu vyplýva, že E. Q., O., ktorý podľa obsahu znaleckého posudku spolupracoval na jeho vypracovaní s vypovedajúcim znalcom, na žiadosť znalca posúdil, či u žalovaného existuje patológia, a to s negatívnym výsledkom a na žiadosť to v znaleckom posudku upresnil, pričom následne odpovedal znalec na otázku, či sa „bežne stretáva s tým, že prioritným záujmom otcov sú genitálie syna“, a to tak, že nevie či k takejto udalosti (reálne) došlo, že žalovaný to popiera; zvyšné výňatky z výsluchu znalca na vykonaného (podľa tvrdení žalobkyne) na pojednávaní vo veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 19P/40/2020, ktoré žalovaná v odvolacej replike produkovala, odvolací súd nepovažuje za podstatné z hľadiska posúdenia či už hodnovernosti obsahu znaleckého posudku, ako ani z hľadiska odvolacieho prieskumu;

4.3.5 pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že ju a maloletého žalovaný v mieste prechodného pobytu opakovane cielene vyhľadával, prípadne prenasledoval, uvedená skutočnosť jednak nie je osvedčená akýmkoľvek predloženým dôkazom a zároveň má odvolací súd za to, že pokiaľ by sa aj žalovaný zdržiaval opakovane v Bratislave, tak to samé o sebe neosvedčuje skutočnosť, že žalovaný cielene vyhľadával kontakt so žalobkyňou, prenasledoval ju, resp. nevedie k záveru o potenciálnom ohrození jej života, zdravia alebo psychickej integrity; z trestného oznámenia maloletého na žalovaného vyplýva, že bol v kontakte so žalovaným naposledy v roku 2022; žalovaný v podanom odvolaní uvádza, že žalobkyňu aktívne nekontaktuje od roku 2018 a v konaní nebol osvedčený opak; čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že žalovaný sa opakovane vyskytol v Bratislave, tak z predložených dôkazov (č.l. 20-22 spisu) je zrejmé, že žalovaný sa zúčastnil trikrát športovej akcie a raz kultúrneho podujatia (koncert); žalobkyňa netvrdila, že by sa žalovaný v tomto čase pokúšal ju alebo maloletého kontaktovať, či už osobne alebo iným spôsobom; len samotná skutočnosť, že sa žalovaný zúčastnil viac krát na rôznych akciách v Bratislave ako mieste prechodného pobytu žalobkyne a maloletého sama o sebe neosvedčuje ohrozenie alebo pravdepodobnú možnosť ohrozenia života, zdravia ani psychickej integrity žalobkyne; súd prvej inštancie správne uviedol, že žalovanému nebola uložená povinnosť zdržiavať sa mimo Bratislavu a tiež, že je pomerne bežné zúčastňovať sa v rámci voľného (ale aj pri výkone pracovných povinností) času rôznych podujatí na rôznych miestach, pričom je dôležité podotknúť, že obdobné akcie sa v Bratislave ako hlavnom meste, administratívnom a kultúrnom centre Slovenskej republiky, konajú pomerne často a zúčastňuje sa ich mnoho osôb; vo vzťahu k skutočnosti tvrdenej žalobkyňou, že žalovaný sa pokúsil kontaktovať, resp. stretnúť s maloletým počas školy v prírode, ktorej sa mal maloletý zúčastniť, v konaní bolo osvedčené, že žalovaný sa nachádzal v období, kedy mal byť maloletý účastníkom školy v prírode (t.j. 12.06.2025; č.l. 22/1 spisu) v Terchovej (Jánošíkove diery), kde sa mohol v rámci školy v prírode nachádzať aj maloletý (Jánošíkov dom; č.l. 22/2 spisu); táto okolnosť však nevedie k záveru o tom, že by sa žalovaný pokúšal kontaktovať žalobkyňu, prípadne že by ju prenasledoval; žalobkyňa v konaní ani len netvrdila, že bola osobne prítomná na mieste, ktoré malo byť súčasťou programu školy v prírode, ktorej sa mal zúčastniť maloletý a na ktorom sa v danom období nachádzal žalovaný;

4.3.6 obsah neodkladných opatrení podľa ust. § 325 ods. 2 písm. f) a h) C.s.p. vychádza zo znenia čl. 3.1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 606/2013 z 12.06.2023 o vzájomnom uznávaní ochranných opatrení v občianskych veciach; ide o opatrenie vydané v záujme ochrany jednotlivých osôb, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že je ohrozený ich život, telesná, duševná alebo sexuálna integrita, osobná sloboda alebo bezpečnosť; primárnym účelom takéhoto opatrenia je zabrániť akejkoľvek forme rodovo motivovaného násillia alebo násillia v blízkych vzťahoch, nar. fyzického, sexuálneho násillia; zákaz alebo obmedzenie komunikácie (písm. g/) a zákaz alebo obmedzenie priblíženia sa na určitú vzdialenosť (písm. h/) sú ex lege podmienené tým, že zakázaným správaním by telesná alebo duševná integrita navrhovateľa mohla byť ohrozená (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár.

Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1240); túto skutočnosť musí navrhovateľ relevantným spôsobom osvedčiť; v tomto smere preto nie sú podstatné tvrdenia protistrany, keďže žalobkyňa už pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia mala produkovať dôkazný materiál osvedčujúci jej rozhodujúce skutkové tvrdenia; ako to vyplýva z odôvodnenia tohto rozhodnutia, žalobkyňa svoje rozhodujúce skutkové tvrdenia v tomto konaní neosvedčila; žalobkyňa neosvedčila pravdepodobnosť ohrozenia jej života, zdravia či psychickej integrity zo strany žalovaného; dokazovaním síce bolo osvedčené, že vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným sú výslovne negatívne, avšak nebola osvedčená či už história alebo hrozba potenciálneho násillia žalovaného voči žalobkyňi; žalobkyňa neosvedčila ani skutočnosť, že by ju žalovaný aktívne kontaktoval, prípadne sa k nej približoval, prenasledoval ju; uvedené neosvedčujú žalobkyňou predložené dôkazy jednotlivito ani vo vzájomnej súvislosti; žalobkyňa tak ani podľa názoru odvolacieho súdu neosvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov;

4.3.7 vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa neosvedčila základ nároku, preventívnej ochrany ktorého sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha, považoval prieskumný súd žalobkyňou v odvolaní požadovaný test proporcionality za nadbytočný akademický exkurz; záverom odvolací súd uvádza, že prílohu vyjadrenia žalovaného k odvolaniu, ktorú sa podľa žalobkyňu uvedených skutočností nepodarilo jej riadne doručiť, predstavuje trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Žiar nad Hronom v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5T/35/2025, s obsahom ktorého sa mala žalobkyňa možnosť už oboznámiť, keďže jej musel byť ako obvinenej doručovaný do dispozičnej sféry (resp. do vlastných rúk); v odvolacej replike celkom jednoznačne uviedla, že uvedené trestné konanie nebolo právoplatne skončené, čím sa vyjadrila k relevantnej časti argumentácie žalovaného z vyjadrenia k odvolaniu, ktorý tvrdil opak; odvolací súd preto nepovažoval za potrebné doručovať uvedenú prílohu podania žalovaného žalobkyňi opätovne, a to aj s poukazom na to, že skutočnosti vyplývajúce z danej prílohy neboli rozhodujúce pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní;

4.3.8 na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k správne záveru o nedôvodnosti podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom odvolací súd na jeho rozhodnutie odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.); odvolací súd sa s prihliadnutím na skutočnosť, že skonštatoval zjavnú nedôvodnosť návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, ďalej nezaoberal nad rámec uvedeného zvyšnou odvolacou argumentáciou žalovanej, pretože to nebolo podstatné pre rozhodnutie o podanom odvolaní, ako ani z hľadiska udržania práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces; odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí zvyšku návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

5. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal aj závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania (tretí výrok) a dospel k záveru o jeho vecnej správnosti, preto ho v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne skonštatoval, že žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu; súd prvej inštancie však žalovanému trov konania pred súdom prvej inštancie nepriznal, pretože žiadne odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré by vznikli žalovanému konaní pred súdom prvej inštancie v súvislosti s uplatnením alebo bránením práva (§ 251 C.s.p.) nemal preukázané.

6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 C.s.p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania žalovanému voči žalobkyňi nepriznal; žalobkyňa nedosiahla úspech v odvolacom konaní vzhľadom na to, že odvolanie jej neprivedilo úspech v podobe (čo i len čiastočnej) zmeny alebo zrušenia napadnutého uznesenia; žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný v plnom rozsahu; z obsahu spisu však odvolací súd zistil, že žalovanému žiadne trov v odvolacom konaní nevznikli, vyjadrenie k odvolaniu doručoval elektronicky, preto žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi nepriznal, a to napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní; v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018, uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018, ktorého právna veta znie: „Ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trov nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“

7. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.